

Василь

БУДЕННИЙ

З ЖЕБРАЦЬКОЇ

ТОРБИ

Чернігів, 2007

ББК 84(4УКР=УКР)-5
Б 90

Буденний В.Й.
Б 90 З жebraцької торби. Вірші. – Чернігів,
2007. – 44 с.

ББК 84(4УКР=УКР)-5

ISBN 9667743-578

© Буденний В.Й., 2007

ДО ЧИТАЧА

Декому здається, певне, неестетичною назва моєї невеличкої збірки поезій, назбираних мною за осінь та «осінній» грудень 2006 року. Проте назва «З жебрацької торби» досить влучно і правдиво віддзеркалює її сутність в багатьох аспектах.

По-перше: вірші цієї збірочки схожі на сухарі та остраці життя хліба. Солоденьких кределіків там немає. Отож не кожному вони припадуть до смаку, особливо, деяким можновладцям, деякій високоурядовій чиновницькій братії та ще «ново-українцям», себто новим глитяям-пузирям. Щоправда вони їм і так «без надобності». В них же є що «їсти й пити та ще й у чомусь походити».

Слова ж мої – сухарики – роздаю нужденним, безробітним, малозабезпеченим, бомжам, безпритульним діткам і просто одуреному люду. Вживайте, набирайтесь міцї, розуму, сили духу, щоби протидіяти злу та його напам – носіям, щоб вреситі-ресит піднятися з колін і не бути ізгоями у своїй рідній, безталанній Україні.

По-друге: моя «Жебрацька торба» видана, як і переважна більшість моїх попередніх книг (маленьких і великих) власним коштом. Тому наклад їх невеликий і багатьох «пригостити» не зможу. Вибачайте.

За часів незалежності не тільки я, а майже весь письменницький загал в такому становищі. (За що боролись, на те й напоролись!) Так-то наша держава піклується на ділі про духовність, про носіїв українського слова, культури...

Але, як бачся, ще живем і духом не підгнили, хоч дехто і підупав.

Можна говорити і по-третє, і по-десяте, щоби підтвердити доцільність і правдивість назви моєї збірки, але не хочу переконувати та перевантажувати прозаїзмами читача.

Скажусь лише, що цього року мені виповнюється – 60. Але я залишаюсь, як і раніше в свої 30, 40, 50 років, все тим же вічним опозиціонером до будь-якої несправедливості, нечистоплотності, лицемірства, брехні, жадоби й інших людських пороків та їх носіїв, на яких би щабелях соціально-політичної драбини вони б «не возсідали». Можновладцям не кланявся і не збираюсь. Вклоняюся лише Правді, якою б гіркою вона не була. А звітуюсь перед людьми, та найперше – перед Богом.

Йому не злукавиш і не збудиш.

Він усе бачить.

З повагою автор

Зміст

Щоб кожне слово	7
Для мене Божа благодать.....	8
Я про любов не говорю ні слова	9
Наступний день.....	10
У швидкоплинній коловерті	11
Повз мене йдуть	12
Село! Моя колиска й домовина.....	13
А чи сліпа, а чи тупа.....	14
Не боляче мені, їй-богу	15
Якесь ніщо ти у Європі Східній	16
Християнин я, та чомусь.....	17
України ми окрадені окрайці	18
Передзимовий запізнілий ранок.....	19
Міліють ріки.....	20
Щось зі мною, їй-право, не так.....	21
У таїні десь помолюсь.....	22
Сідай-но, друже, поруч мене	23
Ані грошей	24
З нізвідкіля у нікуди	25
З життя собачого.....	26

Іронічний з виходом (о-па-на).....	27
Вкраїну вже четвертували	28
Мов барка без керма і без вітрил	29
За тебе не клену я Бога.....	30
Так зимно, холодно мені.....	31
Злизало сонце сірий сніг з дахів.....	32
Бомжує літо у старім дранті	33
Клекоче хор стурбованих лелек	34
Кому я мав би оду ще складать	35
З вуздечкою вже йде зима	36
Від літа до зими... ..	37
Комусь і премія, і слава	38
Весь час мене сумління мучить	39
Не паморозь грайлива	40
Дружині	41
Невтішний мій	42
Дай-но, Боже, з вами ще зустрійтесь.....	43

* * *

Щоб кожне слово –

як молитва

В промінні ранньої зорі,

Таке ж осяйне,

чисте,

світле,

Мов послане творцем згори.

Щоб в ньому не було марноти,

Ані руйнації, ні зла,

Щоб ним ставать

олжі супроти,

Щоб ним й травинка

ожила.

Щоб кожен був із нас

готовим

Життєву істину збагнуть,

Що нами вимовлене

Слово

І є за суттю

наша суть.

* * *

Для мене Божа благодать,
Коли я можу
СВІТ писати –
Не списувати, а творити:
Давати життя
і в ньому жити.

Ще більша
Божа благодать,
Коли я зможу вам віддати,
Оте життя,
що пломенити,
Щоб й вам у ньому,
суть,
ОЖИТИ.

* * *

Я про любов не говорю ні слова,
Щоби її в словах тих не втопить.
Не в пишномовстві ж справжня суть любові,
А суть у тому, як без неї жить!

Вона вже й так одурена словами,
Та й кинута, мов курва, на панель.
Трагедія Вселенська, а не драма,
Коли і в душах наших вже бордель.

Чи є ще місце там чомусь святому,
На перший погляд, наче вже й нема.
Тоді ж бо хто в жорстокім світі цьому
Поезію мою й мене трима?!

* * *

Наступний день

Чи дасть свого крайця,
Та й чи настане той
Наступний день,
Який зустріти подумки зібрався
Бравадою із радісних пісень.

Але на все, як кажуть,
Божа воля,
А ми, на жаль,
Неначе ті сліпці,
На перехрестях залізничних колій,
По котрих душі мчать у всі кінці.

Тож покладусь
у виборі маршруту
Лише на Богом визначену путь,
Хай буде й нелегка вона за суттю,
Аби лиш не в глухий (за суттю) кут.

* * *

У швидкоплинній коловерті

Замислююсь, однак, над тим,
Чому, тікаючи від смерті,
Водночас ми до неї мчим.

Бо кожна хвилька чи миттєвість –
Це крок з буття до небуття.
І, що в житті оцім суттєве,
Ніхто не знає до пуття:

Одні – всі помисли до Бога,
Другі – до бога, що в собі,
Ще інші – зовсім ні до кого
(В бездум'ї – краще ж, далєбі).

Однак, найліпше все ж байдужим,
Їм і трава хоч не рости,
Мов ситі підсвинки в калюжах –
І без проблем, і без мети.

* * *

Повз мене йдуть,
і йдуть,
і йдуть,
А я тулюся до узбіччя.
І не збагну, куди ж та путь –
Напевне, з Вічності
у Вічність...

По замкненому колу шлях,
Вірніше,
колом по спіралі.
Руйнуючи Небесний дах,
Йдемо від Бога
далі
й далі.

Йдемо від створеного ним,
Йдемо удалеч від
Любові,
А там лише від сірки дим
І біль за нас
В очах Єгови.

* * *

Село! Моя колиска й домовина,
Мого життя – початок і кінець:
Приречене мов кимось до загину,
На знищення дощенту, нанівець.

Кріпаччина і царська, і радянська
Тебе точили, наче хробаки,
А зараз топиш безнадію в чарці –
Набридло, бач, латать чужі дірки.

Жменина люду віку доживає,
А молодь «окуповує» міста,
Байдужа до землі і до врожаю –
Турботами міськими оброста.

Хоч гіркота в цій правді, та одначе
Це ще далеко не остання путь:
Знов на земельці будемо батрачить,
Коли її – Пречисту – продадуть,

Тоді вже на зразок американський
Селяни по-новому заживуть,
Як здавна обіцялося – «по-панськи»,
Ось тільки хто?!
У цьому, власне, суть...

* * *

А чи сліпа, а чи тупа,
Чи недолуга, чи недужа,
По баговинню та калюжах
Кудись «упевнено» ступа.

Та ось куди, не зна й сама,
Довкола грязь ночами місить,
Ще й посила себе до біса,
Бо клепки власної нема.

Оце так нація, народ...,
Що продає і честь, і мову,
То, власне, й схожа на полову,
Що полиша нам обмолот.

А чи сліпа, а чи тупа,
Чи недолуга, чи недужа...

* * *

Не боляче мені, їй-богу,
Мені не боляче, їй-бо,
Не зміниться, однак, нічого,
Хіба що на а мо' – або...

А мо' до влади прийдуть кращі,
Або ми будемо терпіть,
Та пропадуть собі нізащо,
Уволюючи їхню хіть.

Менталітет рабів та й годі
(Хіба ж це нація-народ?!)
Якесь нікчем'я між народів,
Що звиклось до своїх незгод.

За це тобі така ж і доля:
Одвічне кайло та ярмо...
Не боляче мені до болю,
Не боляче й тобі...
А мо'?!

* * *

Якесь ніщо ти у Європі Східній,
Хоч вже ж немов не РАБ твоє ім'я.
Та став ти згірш за безсловесне бидло,
Народе мій, кровиночко моя.

Дали тобі волати на Майдані,
Щоб вволить волю начебто твою.
Воно було б неначе не погано
В заокеанським побувать раю.

Тож «помаранчем» очі пов'язали –
Крізь нього зри та й слухай, що речуть...
Обіцянок неначе і немало,
Й неначе справедлива їхня суть,

Та вкотре вже купився на макуху,
Ошуканий, одурений мій люд;
Тебе вже б'ють по голові обухом –
Тож спроможись на праведний свій суд

Над тими, що чіпляються за владу,
Що вочевидь тебе вже продають.
Щоб розуміть де праведство, де зрада –
Пора б тобі народом справді бути.

* * *

Християнин я, та чомусь
Мене поганський дух тривожить,
То ж почасти не в храмі Божім,
А в Богостворенім молюсь:

У лісі посеред беріз,
Де галява мені мов крилас,
Й роси незайманої миро,
І Божа благодать до сліз.

Де луг і поле – мій амвон:
Хрещені там і злаки, й трави,
І голос мій Творцю во славу
Луна пташині в унісон.

Та менше й менше місць отих,
Творцем Всевишнім первозданних.
Перед Пришествієм останнім
Вони для мене мов святі.

Їх не торкнулась ще рука
Звірини в образі людини,
Що у своїй жадобі гине,
Продавши все за срібняка.

Тому-то й рана у мені –
Озонова, вже ж невігойна.
Прости нас, Боже, недостойних,
І вкороти нам скорбні дні.

* * *

Передзимовий запізнілий ранок

Повітря сонцю туго натягнув,
Що аж зігнувся місяця останок
В таку собі ледь видиму дугу.

Зачався день, здавалося, погожий,
Тоді на серці чом така печаль,
Чому ж мені він думи розтриножив
Та й попустив, розпутаних, на жаль.

Тепер вони, неначе навіжені,
Несуть мене по ритвинах ускач
Й мені здається, на житейській сцені
Я більше – утікач, аніж циркач.

Бо й досі не навчився жонглювати
Й репризами дурить, а чи смішить,
А намагаюсь чесно в рідній хаті
По заповідях батька вік дожити.

Та бачу: честь в нас гірше за безчестя,
Тому й думки до божевільні мчать,
Щоб в Ангела спитать, коли ж нарешті
Розкриє він хоча б одну печать.

Щоб люд вжахнувся та й прийшов до тям,
Та ближнього і Бога возлюбив.
Й тут на землі відчув себе, як в храмі,
І побажав всім щастя, мов собі...
(Я, справді, з божевільні, далєбі).

* * *

Міліють ріки,

Я мілію теж,

Думки і почуття мої міліють.

Цій мілізні, боюсь, не буде меж,

Аж доки не повернеться надія.

На те, що знову станемо людьми,

Знов станемо

Слов'янами на ділі,

З колін нарешті встанемо самі

І чварища забудем знавіснілі.

Те, що ділить, –

Поділене давно,

Не нами, а

Хозарським каганатом...

Нам полишили струене вино

Й Чорнобиля аполіптичний атом.

Слов'яне!

Православія сини!

Чи вівці ми і, справді, на закланні?

Пора полоть нам згірклі полини,

Щоби не бути «із могікан останніх».

Щоб нам піднятись в берегах своїх

Наперекір загатам дяді Сема,

Стікаймося, як весною ручаї,

Єднаймося, якщо Слов'яне ще ми!..

Чи так і будем животіть окремо?!

* * *

Щось зі мною, їй-право, не так –
Я себе, мов дитину, втішаю:
Ще ж, мовляв, і не зовсім жебрак
Та й по духу не заздрісний Каїн.

Хоча сиріють хатні кутки,
Та не всі ж вікна навхрест забиті,
Тож зарано збирають на вінки...
Довго будемо ще животіти.

Й рахувать безпритульних дітей,
Й повертати повій з-за кордону,
І спокійно дивитись на те,
Як лукавство надії хоронить.

І в долоні завзято клепать
Нечестивцям, що завжди при владі.
Глянь, як з гязі з'являється знать
В чорних фраках при повнім параді.

Так, неначе в химерному «Сні»,
Прокидайся ж, Тарасе, скоріше,
Бо настали, настали вже дні,
Які ждуть твого гнівного вірша.

* * *

У таїні десь помолюсь
Та постою під образами,
То, може, якось і отямлюсь,
Й збагну, чим стала врешті Русь...

Руйновище..., багно багном...
Черва по християнських душах,
Так, наче справді ангел злющий
Склика народи на погром.

Всього того, що досягли,
А досягли уже такого,
Що відцурались навіть Бога,
Й за вчинки варті лиш смоли.

Бо винні, винні, таки й ми,
Що упирів собі обрали,
А їм ,неситим, мало й мало,
А ми мовчим, немов німі.

Злодійство, заздрість та олжа –
Тріумфірат, бач, нами править.
Це ж від лукавого лукаві
Взяли кривавого ножа,

Щоб, православних, нас добить,
Така-то, браття, наша доля.
Невже ж на це Господня воля?!

Ох! Як душа моя болить...

* * *

Сідай-но, друже, поруч мене
Та й наговоримось усмак
Про нас, про наше сьогодні,
Що в ньому – ТАК, а що – Не ТАК.
Про екологію ж ні слова,
Тут ясно все, як Божий день...
Тоді про що вести розмову,
Якщо про неї нітлень?!

Давай-но, друже, про нардепів,
Що вболівають за народ,
Та так правдиво, так вже «лепо»,
Хоч позичай у них чеснот.

Вони завжди разом із нами,
Ланів словесних ратаї:
Під себе підгребли руками
Мої надії і твої.
Хіба лиш наші?! України,
Що, як не дивно, ще жива.
Щоправда, впала на коліна,
Немов згорьована вдова.

Ось тільки хто її підніме,
Коли і я, і ти мовчиш...
Чи довго будемо німими
Та ще й одурено-дурними,
Що вкотре куплені за гріш?!

* * *

Ані грошей,
 ані овацій,
Ані надій в моїй душі,
Що розкошує не в палаці,
А там, де мешкають бомжі.

Звідтіль видніша та омана,
В яку лукаві завели,
Ті, що собі самі осанять
Та продають нас з-під поли.

Возопію ж і я їм славу
Разом з хортами на віки.
Мужі чиновні та державні,
Ви - як в хлібинах остюки.

Тож розкошуйте на убозтві
Рабів одурених, німих,
Що вже за себе не в спромозі
І слова мовить, як на гріх.

Ні єдності ж, ані любові,
Бо тільки й думки – про своє...
Ми ж порізь – ями нам готові,
Байдужжя наше – нас доб'є.

В цім бездуховнім геноциді
По душу вже прийшли твою,
Народе мій!.. нікчемне бидло,
Якщо не станеш на борню,

Не закликаю до сокири,
Здоровим глуздом хоч повстань:
Допоки панству будеш вірять?!

Народом, а не бидлом – СТАНЬ.

* * *

З нізвідкіля у нікуди,
Із напівтемряви у морок,
Людей незрячих поводитир
Веде сьогодні, як і вчора...

Жебрацький одяг обносивсь,
Та не обрізана ще торба,
Ще йдуть, то й дійдуть мо' кудись...
Співать зарано пісню скорбну.

Ще кільканадцять раз впадуть,
Можливо, ще й прийдуть до тями,
А поки що торують путь
До вигрібної, власне, ями.

Отам вже справді буде рай
З об'їдків, бач, заокеанських,
Пощо збирати свій врожай,
Чи ж пак не свій уже, а панський.

Раюй же, братія сліпа,
Раби Хозарії нової,
Що твердо, впевнено ступа
І оберта сліпців в ізгоїв
(Вірніше – гоїв ув ізгоїв).

Іронічний з виходом (о-па-на)

Мені вночі наснився вірш
З химерних слів, якийсь похмурий.
Я й наплював на нього здуру,
Щоби позбутися скоріш
(І не купитись ним за гріш).

Тоді вже вдень привидівсь він,
Той самий вірш нековирний.
Із пам'яті його не вирву,
Ганя ж за мною, наче тінь
(Не соромно йому й не лінь).

Малий, всього ж на два рядки,
Що гидко й показать на люди:
В однім – що в нас життя паскудне,
А в другому – лиш матюки
(Дослівно й мовить не з руки).

Чи ж інші можуть бути слова
Отам, де дітками торгують.
Та сатані, бач, алілуять,
Де творяться такі дива,
Що чортик з радості співа...
О-па-на!!!

* * *

Мов барка без керма і без вітрил
В розбурханім безмежжі океану,
Коли ані надій уже, ні сил
На те, що завтра
хоч якесь настане.

Керманичі, мов загнані шури,
Гризуть поміж собою безпорадність.
Міняють не вітрило – прапори,
(Чи варто говорить тут про порядність).

В команді – хаос,
Хто на що гаразд,
Одне єдна –
спасати власну шкуру.
Дев'ятий вал оцю
чи змиє грязь,
Що пасажирів байками лиш дурить.

Вкраїно рідна! Православна Русь!
Чи ти і справді барка та для дурнів?!
Я пасажир – за себе не боюсь,
От за дітей і боляче, і журно.

* * *

За тебе не клену я Бога,
Гріха на душу не беру –
Сама ж бо вибрала дорогу,
Як світ оцей –

стару-стару:

Хоч і з новими глитаями
Та з новим бидлом-баранами,
Що діточок своїх ведуть,
Куди – ще й досі не збагнуть.

Печальний приспів, Україно,
Таких висот, бач, досягла.
Радій – не вмерла
ще й не згнила,
Хоч з голови вже
підгнила.

З новими, бачся, глитаями,
Ті ж – зі своїми холуями,
Котрі під їх дуду ідуть.
Чи тільки не в останню путь?!

* * *

Так зимно, холодно мені –
На полюсах, бач, потепліло.
Земля, чи ж пак небесне тіло,
В пекельному немов огні.

То все – пожадливість людська –
Окрадену ж, її грабують,
Так, мов не бачать і не чують,
Що Божа кара вже близька.

Не забариться Судний день,
Лишилась мить для покаяння.
Гряде Пришествіє останнє
І покарання теж гряде...

* * *

Злизало сонце сїрий снїг з дахів,
І холоди не так уже відьмують –
Зачули ж, як із вирїю птахи
До перельоту крила й дух гартують.

Вже вітер виколисує котків
Червоної лози і верболозу,
Що оченята мружачи з-під брів,
Ховаться ще в хутра від морозу.

Та він уже позиції здає
(Пенсійний вік – пора перепочити).
В люстерко задивляється своє
Підталина, промінчиком умита.

В ній пролісків прокльовується ряст,
Ось-ось причеше чубчики біляві.
В душі моїй хоча й не все гаразд,
Овеснений, кричу весні я:
«Браво!»

* * *

Бомжує літо у старім дранті,
Вже ж пізня осінь,
 А йому байдуже:
Короткі дні
 Та й за теплом не ті –
Вже ж морозець підковує калюжі.

І милостині меншає йому
(Куди поділись сонячні щедроти?!).
Питаються здивовано, чому
Він глузду став здоровому супроти.

І пенсію пристойну заробив,
І є своя з пожухлих квітів хата,
А він ночує нивмаде собі
Й під церквою навчивсь жебракувати.

Напевно, клепки в нього, бач, нема –
Дивуються з нелітнього вже літа...
Та то ж воно так хоче з усіма
Своїм теплом останнім поділитись...

* * *

Клекоче хор стурбованих лелек –
До вирію ж летить їм після Спаса.
Святкове сонце, мов із медом глек,
Освятиє з корівками підпасич.

Священнодійство у ранковий час
У світлім храмі росяного лугу,
Де сам Господь іде з небес до нас,
Як оберіг від всякої наруги.

Самого небозводу синій дзвін
Творцю всього живущого осанить.
Аж зупинивсь на хвильку часоплин
У мить земно-космічного єднання...

Підвладне ж все
Любові,
суть
Коханню.

* * *

Кому я мав би оду ще складать,
Так це тобі, озерце у заплаві.
Твоя цілюща на живцях вода
Погостювать запрошує ласкаво.

Раюють тут і чайки, і качки,
Ти й рибою всілякою багате,
Але мені сьогодні не з руки
Твої скарби у тебе забирати.

Тож, вудочки відкинувши убік,
Вустиами до латаття припадаю:
Це ж я не був тут майже цілий рік
І буду ще коли,
Йй-бо, не знаю.

Бо крутить нами вічна суета
(Що буде завтра – Богу лиш відомо).
Моя ж душа тут світло зацвіта,
Бо я тут, справді, як у мамі вдома.

* * *

З вуздечкою вже йде зима,
Хай навіть дещо теплувата.
Прийшла пора й морозцю братись,
Бач, вранішній
льодок трима.

Подекуди, поглянь,
Сніжить
Крупинками,
Як манна з неба.
Мов наші знаючи потреби,
Світ сірий
почина
білить.

Михайла білогривий кінь
Басує по підмерзлій хряпі,
А ще ж недавно
дощик капав
Й туливсь до осені
колін...

Від літа до зими...

1

З ожинника ожинки синьо-синьо
Мене до себе кличуть:

– Підійди

Й візьми у нас від літепла жарини,
Щоб душу грить в зимові холоди.

З пошерхлих стебел темно-сині грона
До рук своїх з побожністю беру,
Отак - неначе золоту корону
Чи крапельки водиці у жару.

2

Вже завірюхи трійчатий батіг
Зимовий день в замети заганяє,
В яких спочить від суєти приліг
Далеко ще не «березневий заєць».

В безмов'ї білім тиха благодать
Морозцем чистим на дерева сходить.
Для хлопчаків, що на санчатах мчать,
Нема, напевне, кращої погоди.

* * *

Весь час мене сумління мучить –
Не все ж по-божому чинив:
В словах то зайве був колючим,
То навпаки – так, мов німим.

Молю:
– Простіть, кого образив,
І ті, за кого не сказав
Можливо, в чомусь злегковажив,
Та слів не кидав для забав.

А намагавсь
(та вже як вийшло)
В словах тих Правду освятить,
Відзвітувать перед Всевишнім –
Його прощення попросить:

Бо те святе дання від Нього
Я мо' розтратив на пусте,
Байдужим був мо' до убогих,
Дбав не про тих і не про те.

Та намагався бути щирим
І у любові, й в каятті,
Шукаючи і в буднях сірих
Краси, що нас спаса в житті.

* * *

Не паморозь грайлива,
а мороз
На скронях і в душі моїй лютує.
Пора прийшла осмислити всерйоз,
Чи не розтринькав я життя усе.

Ще є мо' хвилька діри залатать,
Щоб того, що й набув, не розгубити.
Бездум'ям обкрадав себе, мов тать,
Лишаючи половину замість жита.

Тому-то, Богом дану,
кожну мить
Тепер я трачу лиш на щось путяще...
Лишається все менше й менше жить,
А торба літ жебрацьких
важча й важча.

Дружині

Очей твоїх усміхнену ласкавість
І рук твоїх весняну теплоту,
Тебе – таку гріховну і святу –
Не зміг як слід у віршах я прославить.

Прости ж мене, моя дружино люба,
За те що слів таких я не знайшов,
Щоб оспівать в тобі мою любов
І щиро-щиро серцем приголубить.

Моя ти берегине і богине,
Дітей і внуків наших оберіг!
Довкола тебе тане лід і сніг –
Ти ж промінь сонця нашої родини.

* * *

Невтішний мій

Кругленький ювілей
Вже міцно обійма мене за шию.
Воно ще наче
«Будь здоров! О'кей!»,

Та захід сонця
Щось не дуже гріє.
Очима б наче так ще одлюбив,
Обцілував би,
Наче ж є ще сила,

Та мну, зминаю почуття в собі,
Й твереза думка
Обтинає крила...
На воликів міняю рисаків –
Ярмо ж, однак,
Не краще за повіддя,
Везу на возі в снопиках роки,
А до гумна
все менша
й менша
віддаль.

* * *

Дай-но, Боже, з вами ще зустрітись
Й радість, а не смуток поділить.
Бо немає кращого у світі,
Як в житті життям пристойним жить.

І хоча ми з вами не безгрішні,
І не щирі всі ще в каятті,
Без надій не лишить нас Всевишній,
Як достойно будем жить в житті.

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

БУДЕННИЙ
ВАСИЛЬ ЙОСИПОВИЧ

З ЖЕБРАЦЬКОЇ ТОРБИ

Збірка віршів

Технічний редактор
О. Клімова

Художнє оформлення,
верстка та макетування
О. Клімов

Дизайн обкладинки
О. Лабузький

Редакційно-видавничий відділ ЧДПУ імені Т.Г.Шевченка.
14013, м. Чернігів, вул. Гетьмана Полуботка, 53, к. 208.
тел. 65-17-99